

Arrest

nr. 183 270 van 1 maart 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2017 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 februari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN DE LAER, die *loco* advocaat C. DRIESEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 februari 2017 wordt het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een enig middel stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 8 en 13 EVRM, van de artikelen 5 en 7 van de Richtlijn 2008/115EG, van artikelen 7, 8, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 41 § 2 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van het hoorrecht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel '*audi alteram partem*'.

Verzoeker richt zich tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, en meer bepaald tegen het gegeven dat artikel 74/14 van de vreemdelingenwet wordt toegepast ter verantwoording van het niet verlenen van enige termijn voor vrijwillig vertrek.

De verzoeker licht toe dat artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) en voert aan dat de Terugkeerrichtlijn de voorkeur geeft aan

de vrijwillige terugkeer en dat elke dwangmaatregel aan een proportionaliteitstoets moet worden onderworpen. De verzoeker verwijst tevens naar het naar het arrest Z. ZH. en O. tegen Nederland van 11 juni 2015 van het Hof van Justitie van de Europese Unie waar gesteld wordt dat artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn in die zin moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale praktijk volgens welke een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander wordt geacht een gevaar voor de openbare orde te vormen in de zin van die bepaling, louter omdat hij wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld. De verzoeker licht verder de draagwijdte van het zorgvuldigheidsbeginsel toe en stelt dat uit de motieven van de bestreden verwijderingsmaatregel niet blijkt dat de gemachtigde alle pertinente elementen die zijn geval kenmerken, in rekening heeft genomen. Hij wijst er op dat hij als een gevaar voor de openbare orde wordt beschouwd om de loutere reden dat hij op heterdaad zou zijn betrapt op zwartwerk, zonder dat wordt aangegeven in welke mate zijn persoonlijk gedrag een gevaar voor de openbare orde uitmaakt. De verzoeker voert tevens aan dat het proces-verbaal dat de vaststelling van zwartwerk zou moeten bevatten, zich niet in het administratief dossier bevindt en dat hieromtrent slechts wordt gemotiveerd dat het proces-verbaal zal worden opgesteld door de sociale inspectie waaruit *ipso facto* blijkt dat het nog niet in het bezit was van de gemachtigde wanneer hij de bestreden verwijderingsmaatregel trof.

Het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De Raad dient in zijn beoordeling omtrent de zorgvuldigheidsplicht de in de bestreden akte uitgedrukte motieven te toetsen aan de voorliggende gegevens en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Het bestreden bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten wordt *in casu* als volgt gemotiveerd:

“REDE VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk. (PV nummer van de politie zone van ANTWERPEN.)

Gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart. (PV nummer van de politie zone van ANTWERPEN.)

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.”

Het bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten wordt aldus in rechte gemotiveerd door de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° en 8° van de vreemdelingenwet en artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van diezelfde wet.

Bij de motivering in feite wordt echter niet aangeduid welk feitelijk motief of welke feitelijke motieven precies behoren bij het afgeven van het bevel op zich dan wel bij de beslissing om voor dit bevel geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te laten. De vaststelling dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig reisdocument kan echter enkel dienstig in verband worden gebracht met de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en kan niet verantwoord worden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend in toepassing van de bepalingen van artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de overige vaststellingen, met name dat de verzoeker op heterdaad is betrapt voor zwartwerk (geen arbeidskaart), dat hij zich niet aangemeld heeft bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden en dat hij heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren, kan evenwel niet eenduidig in de bestreden akte worden gelezen welke vaststelling precies behoort bij de toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet (risico op onderduiken) dan wel bij de toepassing van artikel 74/14, § 3, 3° van diezelfde wet (gevaar voor de openbare orde). *Prima facie* dient de Raad er dan ook vanuit te gaan dat deze beide vaststellingen in hun samenlezing worden aangewend teneinde te verantwoorden dat de verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt én dat er in zijn hoofde een risico is op onderduiken.

Het niet verlenen van een termijn van vrijwillig vertrek is gebaseerd op artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2°(...)

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of; (...);”

Waar de gemachtigde stelt dat de verzoeker een gevaar is voor de openbare orde, kan de Raad de verzoeker volgen in zijn betoog dat een dergelijk zwaarwichtig gegeven slechts mag worden vastgesteld wanneer daaraan een zeer zorgvuldig en individueel onderzoek vooraf gaat.

In casu wordt in de bestreden akte gesteld dat de verzoeker op heterdaad werd betrapt op zwartwerk en tussen haakjes wordt verwezen naar *“(PV nummer van de politie zone van ANTWERPEN.)”*. In de nota stelt verweerder dat er zich in het administratief dossier een administratief verslag vreemdelingencontrole bevindt waarin gesteld wordt dat een proces-verbaal zwartwerk opgesteld zal worden door de *“federale overheidsdienst sociale wetten”*. Samen met de verzoeker stelt de Raad vast dat een dergelijk proces-verbaal van de federale overheidsdienst sociale wetten niet in het administratief dossier kan worden teruggevonden.

Er dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde onzorgvuldig is te werk gegaan in de voorbereiding van zijn beslissing, door reeds op basis van de niet eenduidige elementen van het dossier gewag te maken van een betrapping op heterdaad op zwartwerk, zonder echter de exacte inhoud van het proces-verbaal van de de federale overheidsdienst sociale wetten af te wachten. De gemachtigde heeft derhalve op het eerste gezicht al te vlug en onvoorzichtig gehandeld. Dit geldt des te meer nu wordt vastgesteld dat verzoeker betwist dat hij zwartwerk aan het verrichten was.

Het verweer in de nota dat het exacte PV-nummer aangaande de vaststelling van het zwartwerk niet vermeld staat om de eenvoudige reden dat dit nummer nog niet gekend is, versterkt eerder de gedane vaststelling dat de gemachtigde onzorgvuldig te werk is gegaan.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan op het eerste gezicht dan ook worden aangenomen.

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen aangeeft dat het reduceren van de termijn tot nul dagen tevens gemotiveerd is door het risico op onderduiken doordat de verzoeker zich niet aangemeld heeft bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden en nooit een poging heeft ondernomen zijn verblijf te regulariseren, merkt de Raad vooreerst op dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet kan blijken dat het risico op onderduiken enkel wordt verantwoord door de vaststelling dat de verzoeker zich niet aangemeld heeft bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden en nooit een poging heeft ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Zoals hoger besproken, moet veeleer worden aangenomen dat alle feitelijke vaststellingen in hun geheel naar voor worden geschoven om te verantwoorden dat aan de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven. Zodoende maakt ook de vaststelling van de betrapping op heterdaad wegens zwartwerk, op het eerste gezicht deel uit van de motieven die het beweerde risico op onderduiken verantwoorden (naast het gevaar voor de openbare orde). Op dit punt werd reeds een onzorgvuldige besluitvorming vastgesteld.

Wat het risico op onderduiken betreft, verwijst de verzoeker naar de definitie van artikel 1, 11° van de vreemdelingenwet en wijst hij er op dat de gemachtigde zich op dit punt op objectieve en ernstige elementen dient te baseren. De verzoeker verwijst tevens naar de parlementaire voorbereiding in verband met de voornoemde bepaling.

Artikel 1, 11° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“11° risico op onderduiken : het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen;”

In de voorbereidende werken aangaande de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet kan gelezen worden: *“Gevolg gevend aan het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State werd de definitie van het risico op onderduiken aangepast. Het risico op onderduiken is het feit dat een onderdaan van een derde land die voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen. Aangezien niet alle gevallen die kunnen voorkomen kunnen worden opgenoemd, volgt hierna bij wijze van voorbeeld enkele gevallen.”* Er worden enkele gevallen opgesomd waarna nog gesteld wordt, *“De aandacht dient te worden gevestigd op het feit dat het risico op onderduiken werd gedefinieerd op basis van principe nr. 6 “Voorwaarden waaronder opsluiting kan worden bevolen” uit de “Twintig richtsnoeren inzake gedwongen terugkeer” aangenomen door het Comité van ministers van de Raad van Europa op 4 mei 2005.” (DOC 53 1825/001, p.16-17, Kamer, 2011-2012))”.*

Deze werkwijze kan echter niet maskeren dat er nog geen objectieve wettelijke criteria bepaald werden voor het risico op onderduiken. Hier had de Raad van State in zijn advies nochtans duidelijk op gewezen: *“In onderdeel 11° wordt het risico op onderduiken gedefinieerd als “het feit dat er objectieve en ernstige aanwijzingen bestaan dat een onderdaan van een derde land die voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten”. Volgens artikel 3, punt 7, van richtlijn 2008/115/EG is het risico op onderduiken “het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht”. Doordat de erkenning van het risico op onderduiken ertoe kan leiden dat de vreemdeling vastgehouden wordt of hem een verblijfplaats aangewezen wordt, staat het aan de wetgever om de objectieve criteria vast te leggen aan de hand waarvan kan worden bepaald of er redenen bestaan om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land zich zal onttrekken aan het toezicht. Het ontworpen artikel 3, onderdeel 11°, zet artikel 3, punt 7), van richtlijn 2008/115/EG evenwel niet correct om, aangezien daarin geen dergelijke criteria vastgelegd worden, maar alleen aangegeven wordt dat er “objectieve en ernstige aanwijzingen” moeten bestaan. In dit verband kan niet worden volstaan met de opsomming van zulke aanwijzingen in de commentaar bij artikel 3 van het voorontwerp. Het ontworpen artikel 3, onderdeel 11°, behoort dienovereenkomstig te worden herzien.” (DOC 53 1825/001, p.52, Kamer, 2011-2012)).*

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een emailbericht waaruit blijkt dat G. Gielen, van de Dienst Burgerzaken van de gemeente Overpelt, bevestigt dat verzoeker op 6 maart 2017 een afspraak heeft bij de gemeente *“om een aanvraag tot verblijf in te dienen.”* Ook blijkt dat verzoeker eerder, zijnde op 20 februari 2017, reeds een afspraak had.

In deze optiek lijkt de verzoeker dan ook te kunnen worden gevolgd waar hij stelt dat de motivering dat hij zich niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden, voorkomt als een stereotiepe motivering en dat zij in elk geval geen blijk geeft van een voldoende zorgvuldig onderzoek naar de ernstige en objectieve elementen die in hoofde van de verzoeker zouden wijzen op een risico dat hij zou onderduiken.

Indien de gemachtigde grondig onderzoek had gevoerd, en de verzoeker reeds had gehoord in het kader van de besluitvormingsprocedure die tot de bestreden verwijderingsmaatregel heeft geleid, dan had hij bijvoorbeeld kunnen en moeten weten dat verzoeker van plan was om een afspraak te maken bij de gemeente. De elementen die de verzoeker thans bij het verzoekschrift voegt, zijn op het eerste gezicht niet irrelevant ten aanzien van de beoordeling of er al dan niet een risico op onderduiken aanwezig is. De beoordeling hiervan ligt echter finaal bij het bestuur, terwijl het niet aan de Raad is om in de plaats van het bestuur te oordelen of er een risico is dat de verzoeker zal onderduiken indien hij een termijn voor vrijwillig vertrek krijgt.

Wat er ook van zij, uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het risico op onderduiken en dus de toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet in de bestreden akte niet enkel wordt onderbouwd door het gegeven dat de verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden, maar tevens door de (niet zorgvuldig tot stand gekomen) vaststelling dat de verzoeker op heterdaad werd betrapt op zwartwerk. De Raad kan niet in de plaats van de verweerder oordelen of de gemachtigde nog steeds zou hebben vastgesteld dat er in hoofde van de verzoeker een risico op onderduiken bestaat indien abstractie zou worden gemaakt van de vaststellingen in verband met zwartwerk (cf. RvS 16 september 2013, nr. 224.645).

Samenvattend dient, na een *prima facie* onderzoek, te worden vastgesteld dat de gemachtigde op onzorgvuldige wijze heeft besloten om de verzoeker het bevel te geven om het grondgebied onmiddellijk te verlaten. Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt.

De vastgestelde gebreken in de besluitvorming inzake het ontzeggen van een termijn voor vrijwillig vertrek, vitiëren noodzakelijkerwijze het gehele bevel om het grondgebied te verlaten zelf alsook de beslissing tot terugleiding naar de grens.

Het enige middel is, in de aangegeven mate, ernstig. Deze vaststelling leidt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens. De overige tegen deze beslissingen aangevoerde grieven, behoeven dan ook geen verder onderzoek.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende

partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoeker betoogt dat hij door de bestreden verwijderingsmaatregel “*verplicht wordt terug te keren naar zijn land van herkomst, terwijl hij op het punt stond zijn aanvraag in te dienen van gezinshereniging in functie van zijn Nederlandse nonkel. Zoals blijkt uit de stukken werd de afspraak van 20 februari 2016 door de gemeente Overpelt geannuleerd doordat hij werd opgepakt en heeft verzoeker op maandag 6 maart 2017 om 10 uur een nieuwe afspraak te dien einde. Er werd bovendien een inreisverbod van 3 jaar (!) afgeleverd omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend in de bestreden beslissing. Bijgevolg dreigt een gedwongen verwijdering naar Turkije verzoekers verwerving van een F-kaart ifv zijn Nederlandse nonkel ernstig te hypothekeren*”.

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan. De gedwongen verwijdering naar Turkije dreigt verzoekers afspraak die hij heeft bij de gemeente “*om een aanvraag tot verblijf in te dienen*”, te ondermijnen, wat een mogelijke schending van artikel 8 EVRM betekent.

Het enkele gegeven dat de verzoeker niet over een legaal verblijf beschikt, betekent voorts nog niet dat de verzoeker bij de tenuitvoerlegging van de gedwongen verwijdering en bij het ontzeggen van de mogelijkheid tot vrijwillig vertrek, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan ondergaan.

Ook aan de derde cumulatieve voorwaarde is zodoende voldaan.

4. De bovenstaande vaststellingen leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van 18 februari 2017 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 *septies*).

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bevolen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één maart tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M. MILOJKOWIC